

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 29. junija 2006*

V zadevi C-301/04 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča, vložene 14. julija 2004,

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopajo W. Mölls in W. Wils ter H. Gading, zastopniki, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

pritožnica,

druge stranke v postopku so

SGL Carbon AG, s sedežem v Wiesbadnu (Nemčija), ki jo zastopa M. Klusmann, odvetnik,

tožeča stranka na prvi stopnji,

* Jezik postopka: nemščina.

Tokai Carbon Co. Ltd, s sedežem v Tokiu (Japonska),

Nippon Carbon Co. Ltd, s sedežem v Tokiu,

Showa Denko KK, s sedežem v Tokiu,

GrafTech International Ltd, prej UCAR International Inc., s sedežem v Wilmingtonu (Združene države),

SEC Corp., s sedežem v Amagasaki (Japonska),

The Carbide/Graphite Group Inc., s sedežem v Pittsburghu (Združene države),

tožeče stranke na prvi stopnji,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi C. W. A. Timmermans, predsednik senata, R. Silva de Lapuerta (poročevalka), P. Kūris, G. Arestis in J. Klučka, sodniki,

generalni pravobranilec: L. A. Geelhoed,
sodna tajnica: K. Sztranc, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 15. septembra 2005,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 19. januarja 2006

izreka naslednjo

Sodbo

- ¹ Komisija Evropskih skupnosti s pritožbo predlaga razveljavitev točke 2 izreka sodbe Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 29. aprila 2004 v zadevi Tokai Carbon in drugi proti Komisiji (T-236/01, T-239/01, od T-244/01 do T-246/01, T-251/01 in T-252/01, Recueil, str. II-1181, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), v katerem je znesek globe, naložene družbi SGL Carbon AG (v nadaljevanju: SGL Carbon) z odločbo Komisije 2002/271/ES z dne 18. julija 2001 v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 Pogodbe ES in člena 53 Sporazuma EGP – Zadeva COMP/E-1/36.490 – Grafitne elektrode (UL 2002, L 100, str. 1, v nadaljevanju: sporna odločba), zmanjšalo na znesek 69.114.000 EUR.

Pravni okvir

Uredba št. 17

- 2 Člen 11 Uredbe Sveta št. 17 z dne 6. februarja 1962, Prve Uredbe o izvajanju členov [81] in [82] Pogodbe (UL 1962, 13, str. 204), določa:

„1. Komisija lahko pri izvajanju nalog, ki so ji dodeljene s členom [85] in določbami, sprejetimi po členu [83] Pogodbe, pridobi vse potrebne informacije od vlad in pristojnih organov držav članic ter podjetij in podjetniških združenj.

2. Ko Komisija pošlje zahtevo za informacije podjetju ali podjetniškemu združenju, hkrati pošlje kopijo zahteve pristojnemu organu države članice, na ozemlju katere je sedež podjetja ali podjetniškega združenja.

3. V zahtevi Komisija navede pravno podlago in namen zahteve ter kazni, predvidene v členu 15(1)(b), za predložitev netočnih informacij.

4. Zahtevane informacije predložijo lastniki podjetij ali njihovi zastopniki in pri pravnih osebah, družbah ali firmah oziroma združenjih, ki niso pravne osebe, za zastopstvo ali po zakonu ali njihovem statutu pooblašcene osebe.

5. Kadar podjetje ali podjetniško združenje ne predloži zahtevanih informacij v roku, ki ga določi Komisija, ali predloži nepopolne informacije, Komisija zahteva predložitev informacij z odločbo. Ta natančno določa, kakšne informacije se zahtevajo, in primeren rok za predložitev ter navaja kazni, predvidene v členu 15(1)(b) in členu 16(1)(c), in pravico, da odločbo pregleda Sodišče.

6. Komisija hkrati pošlje kopijo svoje odločbe pristojnemu organu države članice, na katere ozemlju je sedež podjetja ali podjetniškega združenja.“

3 Člen 15 navedene uredbe določa:

„1. Komisija lahko podjetjem ali podjetniškim združenjem z odločbo naloži globo od 100 do 5000 obračunskih enot, kadar namerno ali iz malomarnosti:

[...]

(b) v odgovoru na zahtevo po členu 11(3) ali (5) [...] navedejo netočne podatke [...]

2. Komisija lahko podjetjem ali podjetniškim združenjem z odločbo naloži globo od 1000 do 1.000.000 obračunskih enot ali višjo vsoto, ki pa ne presega 10 % prometa v predhodnem poslovnem letu vsakega podjetja, udeleženega pri kršitvi, kadar namerno ali iz malomarnosti:

(a) kršijo člen [81](1) ali člen [82] Pogodbe; [...]

[...]

Pri določanju višine globe se upoštevata teža in trajanje kršitve.

[...]“

Smernice

- 4 Obvestilo Komisije z naslovom „Smernice o načinu določanja glob, naloženih v skladu s členom 15(2) Uredbe št. 17 in s členom 65(5) Pogodbe ESPJ“ (UL 1998, C 9, str. 3, v nadaljevanju: Smernice) v preambuli določa:

„Načela, opisana tukaj, bi morala zagotavljati preglednost in nepristranskost odločb Komisije, v obeh podjetij in prav tako Sodišča Evropskih skupnosti, kadar potrjuje

pooblastila, ki so Komisiji podeljena v okviru ustrezne zakonodaje za določanje glob v mejah 10 % celotnega prometa. To pooblastilo pa mora upoštevati skladno in nediskriminatorno politiko, ki je v skladu z zastavljenimi cilji za kaznovanje kršitev pravil konkurence.

Nova metoda določanja zneska globe bo upoštevala naslednja pravila, ki se začnejo z osnovnim zneskom, ki se bo povečal, da bo upošteval oteževalne okoliščine ali zmanjšal, da bo upošteval olajševalne okoliščine.“

Obvestilo o ugodni obravnavi

- 5 Komisija je v Obvestilu o nenalaganju ali zmanjševanju glob v primerih kartelov (UL 1996, C 207, str. 4, v nadaljevanju: obvestilo o ugodni obravnavi) opredelila pogoje, pod katerimi se podjetjem, ki z njo sodelujejo pri preiskavi omejevalnega sporazuma, lahko oprosti plačilo globe ali se jim prizna zmanjšanje globe, ki bi jo bilo treba drugače naložiti.

- 6 Točka A (5) tega obvestila določa:

„Sodelovanje podjetja z njo je le eden izmed dejavnikov, ki jih Komisija upošteva pri določitvi globe. [...]“

Dejansko stanje in sporna odločba

7 Sodišče prve stopnje je v izpodbijani sodbi povzelo dejansko stanje tožbe, ki je potekala pred njim, z besedami:

„1 Komisija je z odločbo 2002/271/ES [...] ugotovila, da so bila različna podjetja udeležena pri vrsti sporazumov in usklajenih ravnanj v smislu člena 81(1) ES in člena 53(1) Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru [z dne 2. maja 1992, UL 1994, L 1, str. 3, v nadaljevanju: Sporazum EGP], v sektorju grafitnih elektrod.

2 Grafitne elektrode se uporabljajo predvsem pri proizvodnji jekla v elektroobločnih pečeh. Izdelava jekla s temi pečmi je pravzaprav postopek recikliranja, s katerim se odpadki jekla predelajo v novo jeklo, v nasprotju s tradicionalnim postopkom proizvodnje iz železove rude v talilnih pečeh s kisikom. Devet elektrod, ki so zbrane v kolonah po tri, se uporablja v običajnih elektroobločnih pečeh za taljenje starega železa. Elektroda se zaradi intenzivnosti postopka talitve izrabi v približno osmih urah. Izdelava elektrode traja približno dva meseca. Grafitnih elektrod v tem proizvodnem postopku ni mogoče zamenjati z drugim proizvodom.

3 Povpraševanje po grafitnih elektrodah je neposredno vezano na proizvodnjo jekla v elektroobločnih pečeh. Glavni odjemalci so jeklarne, ki pomenijo približno 85 % povpraševanja. V letu 1998 je svetovna proizvodnja surovega jekla znašala 800 milijonov ton, od katerih je bilo 280 milijonov proizvedenih v elektroobločnih pečeh [...]

[...]

- 5 V osemdesetih letih je tehnološki napredek omogočil občutno zmanjšanje porabe elektrod na tono proizvedenega jekla. V jeklarski industriji je v tem obdobju potekalo pomembno prestrukturiranje. Upad povpraševanja po elektrodah je privedel do prestrukturiranja svetovne industrije elektrod. Več tovarn se je zaprlo.

- 6 Leta 2001 je devet zahodnih proizvajalcev oskrbovalo evropski trg z grafitnimi elektrodami [...]

- 7 Uradniki Komisije so na podlagi člena 14(3) Uredbe št. 17 [...] 5. junija 1997 opravili sočasne in nenapovedane preiskave v poslovnih prostorih [nekaterih proizvajalcev grafitnih elektrod].

- 8 Istega dne so agenti Zveznega preiskovalnega urada (FBI) v Združenih državah izvedli preiskave v poslovnih prostorih več proizvajalcev. Na podlagi teh preiskav so bili uvedeni kazenski postopki zoper SGL [...] zaradi nedovoljenega omejevalnega sporazuma. Vsi obtoženi so priznali krivdo za očitanja dejanja in privolili v plačilo globe, [določene] na 135 milijonov ameriških dolarjev (USD) za SGL [...]

- [...]

- 10 V imenu skupine odjemalcev so bile v Združenih državah proti SGL [...] vložene civilne tožbe za povračilo trojne škode (*triple damages*).

- 11 V Kanadi [...] je julija 2000 SGL priznala krivdo in privolila v plačilo globe v višini 12,5 milijona CAD zaradi [...] kršitve [kanadskega zakona o konkurenci]. Kanadski proizvajalci jekla so junija 1998 proti SGL [...] vložili civilne tožbe zaradi nedovoljenega omejevalnega sporazuma.

- 12 Komisija je 24. januarja 2000 zadevnim podjetjem poslala obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah. Upravni postopek se je 18. julija 2000 zaključil z izdajo [sporne] odločbe, s katero je bilo tožečim podjetjem [...] očitano, da so na svetovni ravni določala cene ter si razdelila nacionalne in regionalne trge za zadevni proizvod v skladu z načelom ‚domači proizvajalec‘. [...] SGL [...] [je bila odgovorna za del] Evrope; [...]

- 13 Po podatkih iz [sporne] odločbe so za omejevalni sporazum veljala naslednja temeljna načela:
 - cene grafitnih elektrod je treba določiti na svetovni ravni;

 - sklepe o oblikovanju cen vsake družbe morajo sprejeti izključno predsednik ali generalni direktorji;

 - ‚domači proizvajalec‘ mora določiti tržno ceno na svojem ‚ozemlju‘ in ostali proizvajalci ji bodo ‚sledili‘;

- cene na ‚nedomačih‘ trgih, to je trgih, kjer ni nobenega ‚domačega‘ proizvajalca, se bodo določale soglasno;

- ‚nedomači‘ proizvajalci ne smejo agresivno konkurirati in se morajo umakniti z ‚domačih‘ trgov preostalih proizvajalcev;

- kapaciteta se ne sme povečati (japonski proizvajalci naj bi zmanjšali svojo kapaciteto);

- ne sme priti do nikakršnega prenosa tehnologije zunaj kroga proizvajalcev, ki sodelujejo pri kartelu.

14 [Sporna] odločba dalje ugotavlja, da so se navedena temeljna načela uresničevala na sestankih omejevalnega sporazuma, ki so potekali na več ravneh: sestanki ‚najvišjih vodilnih‘, ‚delovni‘ sestanki, sestanki skupine evropskih proizvajalcev (brez japonskih proizvajalcev), nacionalni ali regionalni sestanki, namenjeni posebnim trgov, in dvostranski stiki med podjetji.

[...]

16 Komisija je na podlagi dejanskih ugotovitev in pravne presoje, izvedene v [sporni] odločbi, zadevnim podjetjem naložila globe, ki jih je določila v skladu z metodologijo, opisano v Smernicah o načinu določanja glob, naloženih v skladu

s členom 15(2) Uredbe št. 17 in s členom 65(5) Pogodbe ESPJ [...] ter obvestilu o nenalaganju ali zmanjševanju glob v primerih kartelov [...]

17 Člen 3 izreka odločbe določa naslednje globe:

SGL: 80,2 milijona evrov;

[...]

18 Člen 4 izreka zadevnim podjetjem nalaga, da plačajo globe v treh mesecih od dneva vročitve [sporne] odločbe, v nasprotnem primeru morajo plačati 8,04-odstotne obresti.“

Postopek pred Sodiščem prve stopnje in izpodbijana sodba

- 8 SGL Carbon in druga podjetja, naslovniki sporne odločbe, so na Sodišču prve stopnje vložili ničnostne tožbe zoper navedeno odločbo.

9 Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo razsodilo:

„[...]

2. V zadevi SGL Carbon proti Komisiji, T-239/01:

- se globa, naložena tožeči stranki s členom 3 odločbe 2002/271, določi na 69,114.000 evrov;

- v preostalem delu se tožba zavrne;

[...]“

10 Sodišče prve stopnje je glede izračuna naloženih glob v točkah od 401 do 412 izpodbijane sodbe razsodilo:

„401 Dalje je treba ugotoviti, da je glavni razlog, zakaj je Komisija SGL priznala le 30-odstotno zmanjšanje globe, naveden v uvodni izjavi 174 [sporne] odločbe: po mnenju Komisije podjetje zasluži zmanjšanje globe le, če je njegovo sodelovanje ‚prostovoljno‘ in ni del ‚izvajanja preiskovalnih pooblastil‘; ker je ‚bistven del informacij, ki jih je posredovala [SGL], dejansko odgovor SGL na uradno zahtevo Komisije za informacije, [so se] informacije iz izjave, ki so presegale

tisto, kar je bilo zahtevano na podlagi člena 11', obravnavale kot prostovoljni prispevek v smislu obvestila. Poleg tega naj bi SGL izjavo z dne 8. junija 1999 posredovala šele po tem, ko je prejela opomin, v katerem si je Komisija pridržala pravico do izdaje formalne odločbe na podlagi člena 11(5) (uvodna izjava 173 [sporne] odločbe). Sklicujoč se na sodbo Sodišča z dne 18. oktobra 1989 v zadevi Orkem proti Komisiji (374/87, Recueil, str. 3283, točke 27 in 28 ter od 32 do 35), Komisija torej ni nagradila informacij, za katere je menila, da bi ji jih SGL v vsakem primeru morala poslati v odgovor na zahtevo po informacijah ali na odločbo, ki pod grožnjo sankcij odreja posredovanje zahtevanih informacij.

402 V tem okviru je treba poudariti, da ni mogoče priznati absolutne pravice do molka, na katero se sklicuje SGL, ko zatrjuje, da ni bila dolžna odgovoriti na nobeno zahtevo po informacijah. Priznanje take pravice bi namreč preseglo tisto, kar je nujno za ohranitev pravic obrambe podjetij in bi pomenilo neupravičeno oviranje Komisije pri uresničevanju naloge nadzora nad spoštovanjem pravil konkurence na skupnem trgu. Pravico do molka je mogoče priznati le, kadar se od zadevnega podjetja zahteva odgovore, s katerimi bi morala priznati obstoj kršitve, ki jo mora dokazati Komisija (sodba Sodišča prve stopnje z dne 20. februarja 2001 v zadevi Mannesmannröhren-Werke proti Komisiji, T-112/98, Recueil, str. II-729, točki 66 in 67).

403 Zato sme Komisija, da ohrani polni učinek člena 11 Uredbe št. 17, prisiliti podjetja, da ji posredujejo vse potrebne informacije o njim znanih dejstvih in ji po potrebi pošljejo dokumente v tej zvezi, ki jih posedujejo, čeprav jih je mogoče uporabiti za dokazovanje obstoja protikonkurenčnega ravnanja (glej zgoraj v točki 402 navedeno sodbo Mannesmannröhren-Werke proti Komisiji, točka 65 in navedena sodna praksa).

- 404 Tej pravici Komisije, da zahteva podatke, ki jo potrjujeta zgoraj navedeni sodbi Orkem proti Komisiji in Mannesmannröhren-Werke proti Komisiji, točki 401 in 402 zgoraj, ne nasprotujeta niti člen 6(1) in (2) EKČP [Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisana 4. novembra 1950 v Rimu] (zgoraj navedena sodba Mannesmannröhren-Werke proti Komisiji, točka 75) niti sodna praksa Evropskega sodišča za človekove pravice.
- 405 Čeprav je Sodišče presodilo [sodba z dne 15. oktobra 2002 v zadevi Limburgse Vinyl Maatschappij in drugi proti Komisiji, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, od C-250/99 P do C-252/99 P in C-254/99 P, Recueil, str. I-8375, točka 274], da je sodna praksa Evropskega sodišča za človekove pravice, ki jo morajo upoštevati sodišča Skupnosti, po izdaji sodbe Orkem proti Komisiji, točka, 401 zgoraj, sprejela nove tendence s sodbo Funke [...], sodbo Saunders proti Združenemu Kraljestvu z dne 17. decembra 1996 (*Recueil des arrêts et décisions*, 1996-VI, str. 2044, [odstavki] 69, 71 in 76) in sodbo J. B. proti Švici z dne 3. maja 2001 (*Recueil des arrêts et décisions*, 2001-III, str. 455, [odstavki] od 64 do 71), Sodišče v zgoraj navedeni sodbi [Limburgse Vinyl Maatschappij in drugi proti Komisiji] ni spremenilo sodne prakse.
- 406 Golo dejstvo, da je zavezano odgovoriti na izključno dejanska vprašanja Komisije in izpolniti njene zahteve po predložitvi prej obstoječih dokumentov, v nobenem primeru ne more kršiti temeljnega načela spoštovanja pravice obrambe in pravice do pravičnega sojenja, ki na področju konkurenčnega prava ponujata enakovredno zaščito, kot jo jamči člen 6 EKČP. Naslovniku zahteve za informacije nič ne preprečuje, da kasneje v upravnem postopku ali v postopku pred sodiščem Skupnosti izkaže, da imajo dejstva, ki jih je navedel v odgovorih, ali dokumenti, ki jih je predložil, drugačen pomen, kot jim ga pripisuje Komisija (zgoraj navedena sodba Mannesmannröhren-Werke proti Komisiji, točka 402 zgoraj, točki 77 in 78).

- 407 Dalje, glede vprašanja, v kolikšnem obsegu je bila SGL v skladu z prej navedeno sodno prakso zavezana, da odgovori na zahtevo za informacije z dne 31. marca 1999, je treba ugotoviti, da je Komisija poleg izključno dejanskih vprašanj in zahtev za predložitev že obstoječih dokumentov zahtevala opis predmeta in poteka več sestankov, na katerih naj bi sodelovala SGL, in tudi rezultate/sklepe teh sestankov, ko je bilo jasno, da je Komisija sumila, da je bil predmet navedenih sestankov omejevanje konkurence. Torej je bila ta zahteva take narave, da je od SGL zahtevala, da prizna sodelovanje pri kršitvi pravil Skupnosti o konkurenci.
- 408 Enako velja za zahteve za pridobitev zapisnikov teh sestankov, delovnih in pripravljalnih dokumentov v zvezi s tem, lastnoročnih zapiskov, zaznamkov in sklepov, ki se nanašajo na te sestanke, dokumentov o načrtovanju in razpravah ter osnutkov o izvedbi povišanja cen v letih od 1992 do 1998.
- 409 Ker SGL ni bila dolžna odgovoriti na tovrstna vprašanja iz zahteve po informacijah z dne 31. marca 1999, je dejstvo, da je vendarle posredovala informacije o teh točkah, treba šteti za prostovoljno sodelovanje podjetja, ki bi lahko upravičilo zmanjšanje globe na podlagi obvestila o ugodni obravnavi.
- 410 Tega sklepa ne more omajati navedba Komisije, da zadevne informacije niso bile dane prostovoljno, ampak v odgovor na zahtevo za informacije. Točka D (2), prva alinea, obvestila o ugodni obravnavi sploh ne zahteva prostovoljnega dejanja zadevnega podjetja na lastno pobudo, ampak le informacije, ki prispevajo k ‚potrditvi‘ obstoja storjene kršitve. Celotna točka C, ki zadeva večje zmanjšanje globe kot točka D, omogoča nagrajevanje sodelovanja ‚potem, ko je Komisija z odločbo že uvedla preiskavo proti podjetjem, ki so stranke ‚omeje-

valnega sporazuma“. Zato dejstvo, da je bila zahteva za informacije poslana SGL na podlagi člena 11(1) Uredbe št. 17, ne more zmanjšati pomena sodelovanja podjetja na podlagi točke D (2), prva alineja, obvestila o ugodni obravnavi, še posebej ne, ker je zahteva za informacije milejši prisilni ukrep kot preiskava na podlagi odločbe.

411 Torej je Komisija napačno presodila pomen sodelovanja SGL v zvezi s tem.

412 V delu, kjer Komisija očita SGL, da je nepopolno odgovorila na vprašanje, katera podjetja je obvestila o bližajočih se preiskavah Komisije junija 1997, je res, da je SGL z dopisom z dne 30. julija 1997 SGL priznala le, da je opozorila VAW in neko drugo podjetje ter ni navedla, da je obvestila tudi UCAR. Vendar je Komisija sama poudarila, da je opozorilo SGL povečalo težo kršitve in privedlo do izreka globe z večjim odvračalnim učinkom kot običajno in da naj bi ga bilo upravičeno šteti kot oteževalno okoliščino, ker je to ravnanje SGL ustvarilo pogoje, potrebne za nadaljevanje omejevalnega sporazuma in podaljšanje njegovih škodljivih učinkov. SGL zato ni bila dolžna obvestiti Komisije, da je opozorila druga podjetja. Te informacije bi namreč lahko poostrile sankcijo, ki bi jo Komisija naložila SGL. Komisija je tako tudi v tej točki zmotno presodila ravnanje SGL s tem, da ji je očitala, da ji je posredovala nepopoln odgovor.“

Predlogi strank pred Sodiščem

11 Komisija Sodišču predlaga, naj:

– razveljavi izpodbijano sodbo v točki 2 izreka;

– SGL Carbon naloži plačilo stroškov.

12 SGL Carbon Sodišču predlaga naj:

– zavrne pritožbo;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

Predlog za ponovno odprtje ustnega postopka

13 SGL Carbon je z dopisom, ki je prispel na Sodišče 24. februarja 2006, na podlagi člena 61 Poslovnika Sodišča predlagala ponovno odprtje ustnega postopka.

14 SGL Carbon v utemeljitev predloga navaja, da naj sklepni predlogi generalnega pravobranilca v tej pritožbi ne bi vedno korektno povzemali poročila dejstev strank in ugotovitev Sodišča prve stopnje. Prav tako naj bi vsebovali navedbe in domneve, ki jih stranke v posameznih vlogah do sedaj niso navedle in se niso obravnavale. Ti sklepni predlogi naj torej ne bi zadovoljivo pripravili na sodbo, ampak naj bi izjemoma potrebovali dodatna stališča pred dokončno odločitvijo Sodišča.

- 15 V tej zvezi je treba najprej opozoriti, da Statut in Poslovnik Sodišča strankam ne določata možnosti, da predložijo stališča kot odgovor na sklepne predloge generalnega pravobranilca (glej zlasti sklep z dne 4. februarja 2000 v zadevi Emesa Sugar, C-17/98, Recueil, str. I-665, točka 2).
- 16 V zvezi s trditvijo SGL Carbon je treba poudariti, da lahko Sodišče po uradni dolžnosti ali na predlog generalnega pravobranilca oziroma na predlog strank odredi ponovno odprtje ustnega postopka, če meni, da dejansko stanje ni dovolj razjasnjeno ali da je treba v zadevi odločiti na podlagi navedbe, o kateri stranki nista razpravljali (glej zlasti sodbi z dne 13. novembra 2003 v zadevi Schilling in Fleck-Schilling, C-209/01, Recueil, str. I-13389, točka 19, in z dne 17. junija 2004 v zadevi Recheio – Cash & Carry, C-30/02, Recueil, str. I-6051, točka 12).
- 17 V obravnavanem primeru Sodišče meni, da ima na voljo vse potrebne podatke, da lahko odloči o tej pritožbi.
- 18 Zato ni treba odrediti ponovnega odprtja ustnega postopka.

Pritožba

- 19 Komisija uveljavlja, da je v točkah od 401 do 412 izpodbijane sodbe kršeno pravo Skupnosti, še posebej člen 15 Uredbe št. 17 v zvezi z njenim členom 11, in obvestilo o ugodni obravnavi. Meni, da je Sodišče prve stopnje zmotno uporabilo pravo pri

presoji odgovorov SGL Carbon na zahtevi Komisije za informacije glede morebitnega zmanjšanja zneska globe. Poleg tega naj izpodbijana sodba v teh točkah vsebovala napake v obrazložitvi. Komisija svoj edini pritožbeni razlog v utemeljitev predlogov deli na dva dela.

- 20 SGL Carbon meni, da so, kot je presodilo Sodišče prve stopnje, zahteva Komisije za informacije z dne 30. junija 1997 ter prvih pet vprašanj in sedmo vprašanje, druga alineja, iz zahteve z dne 31. marca 1999 presegli pristojnosti Komisije na področju preiskave. Navedeni zahtevi naj bi bili namreč v nasprotju s pravico, da se ne inkriminira (*nemo tenetur se ipsum accusare*). Zato bi ji bilo treba na podlagi obvestila o ugodni obravnavi zmanjšati globo še vsaj za 8 %. V nobenem primeru pa naj Sodišče prve stopnje v tem delu sodbe ne bi storilo napake pri presoji.

Prvi del: zahteva za informacije z dne 31. marca 1999

– Trditve strank

- 21 Komisija meni, da je v točkah 408 in 409 izpodbijane sodbe večkrat zmotno uporabljeno pravo glede razlage člena 15 Uredbe št. 17, v zvezi z njenim členom 11 in obvestilom o ugodni obravnavi. Vedno naj bi namreč imela pravico zahtevati predložitev dokumentov in taka zahteva naj ne bi kršila pravic obrambe.

- 22 Komisija poudarja, da so se točke iz zahteve za informacije z dne 31. marca 1999 nanašale na „predložitev“ dokumentov, ki so v posesti SGL Carbon in da ni šlo za vprašanja glede pridobitve njenega „odgovora“. V teh okoliščinah sklepa Sodišča prve stopnje, da so bili določeni elementi te zahteve take narave, da so lahko od SGL zahtevali, da prizna sodelovanje pri kršitvi, ni mogoče uporabiti za zahteve za pridobitev obstoječih dokumentov.
- 23 Komisija potrjuje, da je zahteva za obstoječe dokumente vedno združljiva s pravicami obrambe, čeprav lahko prispevajo k ugotovitvi protikonkurenčnega ravnanja, kot je Sodišče prve stopnje izrecno poudarilo v točkah 403, 406 in 407 izpodbijane sodbe. Sodišče prve stopnje naj bi torej prezrlo sodno prakso Sodišča in nasprotovalo lastnim sklepom.
- 24 Po mnenju Komisije bi Sodišče prve stopnje moralo preveriti, v kolikšni meri se je SGL Carbon s tem, da je predložila dokumente, omenjene v zahtevi za informacije, dejansko uskladila z različnimi točkami, ki jim je Sodišče prve stopnje posebej ugovarjalo. Iz odgovora tega podjetja z dne 8. junija 1999 naj bi izhajalo, da ni bilo tako. Nasprotno, SGL Carbon naj bi v tem odgovoru zapisala, da ni imela dokumentov, kakršni so bili zahtevani.
- 25 Komisija iz tega sklepa, da sporni podatki iz zahteve za informacije z dne 31. marca 1999 niso taki, da bi privedli do večjega zmanjšanja globe, kot je že bilo odobreno. Upoštevala naj bi namreč okoliščino, da si je SGL Carbon, ne glede na manjkajoče zahtevane dokumente, prizadevala prispevati k razjasnitvi dejanskega stanja. Le podatkov iz odgovora SGL Carbon na uradno zahtevo za informacije naj jih ne bi upoštevala pri določitvi tega zmanjšanja. Upoštevala pa naj bi informacije, ki so presegle tisto, kar je bilo zahtevano na podlagi člena 11 Uredbe št. 17, da je znesek naložene globe zmanjšala za 30 %.

- 26 Po mnenju Komisije naj bi torej Sodišče prve stopnje v točki 409 izpodbijane sodbe vendarle napačno presodilo, da je SGL Carbon ravnala v skladu z zahtevo za informacije, ki se je nanašala na te podatke kot take, in da Komisija ni upoštevala tega prispevka.
- 27 Komisija dodaja, da izpodbijana sodba prav tako vsebuje napake v obrazložitvi. Točki 408 in 409 sodbe sta namreč v očitnem nasprotju s točkami 403, 406 in 407 iste sodbe, v katerih je Sodišče prve stopnje povzelo merila, ki jih je določila sodna praksa Sodišča. Poleg tega naj Sodišče prve stopnje ne bi pojasnilo, kako je ob upoštevanju besedila odgovora SGL Carbon z dne 8. junija 1999 in sporne odločbe lahko prišlo do sklepa, da je to podjetje pripomoglo k preiskavi Komisije, česar pa ta ni upoštevala.
- 28 SGL Carbon pojasnjuje, da je treba vse podatke iz njenega dopisa z dne 8. junija 1999 in njene odgovore na zahtevo za informacije z dne 30. junija 1997 obravnavati kot prispevke, ki imajo enak pomen kot sodelovanje, ker ni mogoče razlikovati med izrecnim priznanjem kršitve in dejstev ter med predložitvijo dokumentov, ki so sestavni del dokaza kršitve.
- 29 SGL Carbon navaja, da namen prvih petih in sedmega vprašanja, druga alineja, zahteve za informacije z dne 31. marca 1999 ni bil le prisiliti jo, da prizna kršitev, ampak jo med drugim spodbuditi, da posreduje podatke, ki dokazujejo njeno kršitev. V skladu s sodno prakso Sodišča in sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice se je ne bi smelo prisiliti k odgovoru na ta vprašanja. V teh okoliščinah bi bilo treba dejstvo, da je prostovoljno sporočila informacije in zahtevane podatke, šteti za prispevek, ki upravičuje zmanjšanje globe.

- 30 Podredno, to je v primeru, če Sodišče ne bi priznalo obstoja neomejene pravice do molka, SGL Carbon meni, da sodba Sodišča prve stopnje ni v nasprotju s sodno prakso Sodišča na tem področju. Podjetja namreč ni mogoče zavezati, da posreduje odgovore, ki pomenijo priznanje obstoja kršitve, ki jo mora dokazati Komisija. Sodba Sodišča prve stopnje naj bi bila v smislu te sodne prakse utemeljena, ker je dejstvo, da je odgovor SGL Carbon na zahtevo za informacije z dne 31. marca 1999 presegal tisto, kar je bila dolžna odgovoriti, štela kot element, ki pripelje do zmanjšanja globe na podlagi preizkusa, ki ga zahtevajo vsebinska pravila.
- 31 SGL Carbon meni, da če preiskovano podjetje predloži dokazne dokumente na zadevnem področju, ne da bi bilo k temu zavezano, gre v smislu obvestila o ugodni obravnavi za iniciativo, ki jo je treba priznati kot tako, kot je Sodišče prve stopnje pravilno presodilo v točki 409 izpodbijane sodbe. Sodišče prve stopnje naj bi namreč pravilno izkazalo, da se sodelovanje presodi tako, da se ugotovi prostovoljno prispevana dodatna materialna vrednost.
- 32 SGL Carbon med drugim pojasnjuje, da v tem kontekstu vprašanje, ali je obstajala predhodna zahteva za informacije, nima velikega pomena. Vprašanje je namreč, ali in v kolikšnem obsegu bi se moral razkriti predloženi materialni dokaz. V nasprotnem primeru, čeprav bi bil odgovor na zahtevo lahko prostovoljen, je torej upošteven z vidika sodelovanja zadevnega podjetja.

– Presoja Sodišča

- 33 Prvi del tožbenega razloga v glavnem zastavlja vprašanje, ali je bila SGL Carbon dolžna zagotoviti vse dokumente, ki jih je zahtevala Komisija v zahtevi za informacije z dne 31. marca 1999, in posledično, ali je presoja Sodišča prve stopnje o tem vprašanju iz točk 408 in 409 izpodbijane sodbe v skladu s pravom.

34 Posledično je treba ugotoviti, ali se je odgovor SGL Carbon na to zahtevo Komisije razumel kot prostovoljno sodelovanje ali izpolnitev obveznosti.

35 Glede vsebine navedene zahteve je treba navesti, da je Komisija, med drugim, zahtevala dokumente v zvezi s predmetom in potekom sestankov, na katerih je sodelovala SGL Carbon, ter pisne listine glede rezultatov ali sklepov teh sestankov. Komisija je te dokumente opisala kot kopije vabil, dnevnega reda, seznama udeležencev, lastnoročnih zapiskov, delovnih in pripravljanih dokumentov ter dokumentov o izvedbi povišanja cen.

36 Sodišče prve stopnje je v točki 408 izpodbijane sodbe odločilo, da glede pravice podjetja, da zavrne predložitev dokumentov, ki lahko vsebujejo priznanje kršitve, „velja enako za zahteve za pridobitev zapisnikov teh sestankov, delovnih in pripravljanih dokumentov v zvezi s tem, lastnoročnih zapiskov, zaznamkov in sklepov, ki se nanašajo na te sestanke, ter izvedbenih osnutkov glede povišanj cen med letoma 1992 in 1998“.

37 Sodišče prve stopnje je v točki 409 izpodbijane sodbe v zvezi s tem odločilo, da SGL Carbon ni bila „zavezana odgovoriti na tovrstna vprašanja [...]“. Tako je presodilo, da je odgovor podjetja treba šteti za „prostovoljno sodelovanje“, ker ga Komisija ne more prisiliti k predložitvi zahtevanih listin.

38 Te presoje Sodišča prve stopnje so pravno napačne.

- 39 Najprej je treba opozoriti, da lahko Komisija v skladu s členom 11(1) Uredbe št. 17 pri izvajanju nalog, ki so ji dodeljene na tem področju, pridobi vse potrebne informacije od vlad in pristojnih organov držav članic ter podjetij in podjetniških združenj. V skladu s členom 11(4) zahtevane informacije predložijo lastniki podjetij ali njihovi zastopniki in pri pravnih osebah, družbah ali firmah oziroma združenjih, ki niso pravne osebe, osebe, pooblašcene za zastopstvo po zakonu ali njihovem statutu.
- 40 V zvezi s pravico Komisije, da poda tako zahtevo, je treba opozoriti, da je Sodišče v točki 27 zgoraj navedene sodbe Orkem proti Komisiji poudarilo, da Uredba št. 17 podjetju, na katero se nanaša preiskovalni ukrep na podlagi te uredbe, ne priznava nobene pravice, da bi se izognilo izvedbi tega ukrepa, in da je zadevno podjetje, nasprotno, zavezano, da dejavno sodeluje, kar pomeni, da predloži Komisiji vse informacije glede predmeta preiskave.
- 41 Glede vprašanja, ali ta obveznost velja tudi za zahteve za informacije, ki jih je mogoče uporabiti za to, da se zoper podjetje, ki jih je poslalo, ugotovi kršitev pravil konkurence, je Sodišče v točki 34 navedene sodbe razsodilo, da sme Komisija, da ohrani polni učinek člena 11(2) in (5) Uredbe št. 17, prisiliti to podjetje, da ji posreduje vse potrebne informacije o njemu znanih dejstvih in ji po potrebi pošlje dokumente v tej zvezi, ki jih poseduje, čeprav jih je mogoče uporabiti za dokazovanje obstoja protikonkurenčnega ravnanja v njeno škodo ali v škodo drugega podjetja.
- 42 Nasprotno je povsem drugačen položaj, ko skuša Komisija pridobiti odgovore podjetja, ki ga preiskuje, s katerimi bi ga prisilila k priznanju obstoja kršitve, ki jo mora dokazati Komisija (glej zgoraj navedeno sodbo Orkem proti Komisiji, točka 35).

43 Dodati je treba, da je Sodišče v točkah od 274 do 276 zgoraj navedene sodbe Limburgse Vinyl Maatschappij in drugi proti Komisiji opozorilo, da je sodna praksa Evropskega sodišča za človekove pravice, ki jo mora sodišče Skupnosti upoštevati pri razlagi temeljnih pravic, po izdaji zgoraj navedene sodbe Orkem proti Komisiji, sprejela nove tendence. Vendar je Sodišče v tej zvezi navedlo, da te tendence niso bile take vrste, da bi omajale načelne preudarke, navedene v sodbi Orkem proti Komisiji.

44 Iz te sodne prakse pa ne izhaja, da so bila preiskovalna pooblastila Komisije omejena glede predložitve dokumentov, ki jih poseduje podjetje, proti kateremu je uvedena preiskava. Torej mora zadevno podjetje Komisiji, če ta to od njega zahteva, posredovati navedene dokumente, ki so predmet preiskave, tudi če bi Komisija lahko te listine uporabila za ugotovitev obstoja kršitve.

45 Prav tako je treba poudariti, da je samo Sodišče prve stopnje v točki 405 izpodbijane sodbe izrecno napotilo na načela, določena v zgoraj navedeni sodbi Orkem proti Komisiji, ter na dejstvo, da Sodišče ni spremenilo svoje sodne prakse na tem področju.

46 Vendar je Sodišče prve stopnje v nadaljnjem sklepanju menilo, da je bila zahteva Komisije za informacije z dne 31. marca 1999 taka, da je od SGL Carbon zahtevala, da prizna sodelovanje pri kršitvah pravil Skupnosti o konkurenci.

47 Ta presoja Sodišča prve stopnje tako ne upošteva dometa člena 11 Uredbe št. 17, kot ga razlaga Sodišče, in tako slabi načelo sodelovanja podjetij, ki jih preiskuje Komisija.

48 Ta obveznost sodelovanja namreč ne dopušča podjetju, da se izogne zahtevam za predložitev dokumentov iz razloga, da bi bilo prisiljeno izpovedati zoper sebe, če bi zadostilo tem zahtevam.

49 Poleg tega in kot je pravilno navedel generalni pravobranilec v točki 67 sklepnih predlogov, čeprav je očitno, da je treba spoštovati pravice do obrambe, lahko zadevno podjetje še vedno, bodisi v upravnem postopku bodisi v postopku pred sodišči Skupnosti, zatrjuje, da imajo predloženi dokumenti drug smisel, kot jim ga pripisuje Komisija.

50 Tako je Sodišče prve stopnje zmotno uporabilo pravo, ko je presodilo, da so bili pogoji za zmanjšanje globe na podlagi obvestila o ugodni obravnavi izpolnjeni.

51 Prvi del pritožbenega razloga je tako utemeljen.

Drugi del: zahteva za informacije z dne 30. junija 1997

– Trditve strank

52 Komisija zatrjuje, da točka 412 izpodbijane sodbe vsebuje več pravnih napak. Sodišče prve stopnje naj bi Komisiji pripisalo stališče, ki ga ta ni zavzela, in naj ne bi preučilo trditev, ki jih je razvila v stališčih, kar naj bi pomenilo pomanjkljivo obrazložitev.

- 53 Komisija poudarja, da ni nikoli zatrjevala, da je omejila ugodnosti, odobrene SGL Carbon na podlagi obvestila o ugodni obravnavi, iz razloga, ker naj to podjetje ne bi navedlo vseh podjetij, ki jih je posvarilo glede bližajočega se nadzora. Komisija naj nasprotno ne bi priznala povečanja zmanjšanja globe, ker naj bi menila, da dejanski odgovor SGL Carbon ni presegel njene obveznosti sodelovanja na podlagi člena 11 Uredbe št. 17.
- 54 Komisija zatrjuje, da vprašanje, ki ga je postavila, ni preseгло njenih preiskovalnih pooblastil in da dani odgovor torej ni presegel tistega, kar je zahtevala na podlagi člena 11 Uredbe št. 17. Zato ni bilo nobenega razloga za zmanjšanje globe iz naslova obvestila o ugodni obravnavi. Še več, dejstvo, da je bil odgovor SGL Carbon nepopoln in neresničen, je bil dodaten razlog za nezmanjšanje globe na podlagi tega obvestila.
- 55 Po mnenju Komisije naj Sodišče prve stopnje tudi ne bi odgovorilo na podredno trditev, da naj SGL Carbon v odgovoru na zahtevo za informacije z dne 30. junija 1997 ne bi omenila najpomembnejših podatkov, ki so pripeljali do povečanja globe zaradi obstoja oteževalne okoliščine. Tako naj bi Sodišče prve stopnje samo priznalo, da lahko do zmanjšanja globe pride le zaradi dejanskega prispevka k preiskavi Komisije.
- 56 Komisija prav tako navaja, da če bi Sodišče prve stopnje načrtovalo zmanjšanje za „opravičljiv neprispevek“, bi bilo to v vsakem primeru nezdržljivo s členom 15 Uredbe št. 17 in z obvestilom o ugodni obravnavi. V skladu z načeli, ki urejajo uporabo teh določb, bi bilo zmanjšanje upravičeno le, če bi ravnanje podjetja Komisiji omogočilo, da lažje ugotovi obstoj kršitve in jo po potrebi odpravi.

- 57 Komisija zatrjuje, da čeprav je Sodišče prve stopnje menilo, da bi moral dejanski odgovor SGL Carbon, to je da je posvarila drugo podjetje o bližajoči se preiskavi, privedi do zmanjšanja globe, je kršilo člen 15 Uredbe št. 17 v povezavi z njenim členom 11, in obvestilo o ugodni obravnavi. Komisija naj namreč ne bi bila zavezana odobriti zmanjšanja globe le iz razloga, da je podjetje ravnalo v skladu z zahtevo za informacije, če je upoštevalo omejitve, določene s sodno prakso Sodišče. Tako naj bi bilo v obravnavanem primeru, ker je bil namen zahteve z dne 30. junija 1997 pridobiti informacije o dejanskem stanju in naj ne bi prisilila SGL Carbon k priznanju obstoja kršitve.
- 58 Komisija priznava, da dejstvo, da je opozorila drugo podjetje, ni bilo sestavni del kršitve člena 81 ES, in navaja, da je Sodišče prve stopnje samo presodilo, da ta opozorila ne pomenijo kršitve te določbe. Sodišče prve stopnje naj bi vseeno menilo, da so bile zadevne informacije take, da bi lahko poostrile sankcijo, ki jo je Komisija nameravala naložiti SGL Carbon. Iz tega naj bi v točki 412 izpodbijane sodbe sklepala, da to podjetje Komisije ni bilo dolžno obvestiti o tem, da je druga podjetja opozorilo o bližajoči se preiskavi. S tem naj torej Sodišče prve stopnje ne bi upoštevalo smisla sodne prakse na tem področju.
- 59 Po mnenju Komisije je odločilno vprašanje, ali zahtevani odgovor sam po sebi anticipira sklep, da obstaja kršitev, in je s tem podjetje izpostavljeno sankciji zgolj zaradi tega odgovora. Samo dejstvo, da je o bližajoči se preiskavi opozorilo drug gospodarski subjekt, naj podjetja ne bi privedlo do očitka kršitve oziroma sankcije. Okoliščina, ki jo izpostavlja Sodišče prve stopnje, da je Komisija to opozorilo štela za oteževalni element, naj ne bi ničesar spremenila. Da bi prišla do tega sklepa, bi Komisija morala najprej dokazati kršitev in informacija o opozorilu ne bi smela nadomestiti tega dokaza.

- 60 Komisija med drugim trdi, da dejstvo, da je priznala oteževalno okoliščino, ni del ugotovitve dejstev, ki so sestavni del kršitve, ampak del izvajanja diskrecijske pravice pri določitvi zneska globe. Sicer pa ni pomembna okoliščina, da bi posredovana informacija lahko prispevala k ugotovitvi kršitve kot dejstva.
- 61 Komisija zatrjuje, da je Sodišče prve stopnje zmotno uporabilo pravo, ko je ocenilo, da bi se zaradi odgovora SGL Carbon, da je drugo podjetje posvarila o bližajočih se preiskavah, morala zmanjšati globa. Ta razlaga naj bi bila v nasprotju s členom 15 Uredbe št. 17, v zvezi z njenim členom 11, in obvestilom o ugodni obravnavi. V tej točki naj bi bila izpodbijana sodba protislovna, kot naj bi bila glede predložitve že obstoječih dokumentov. S sklicevanjem na sodno prakso Sodišča, naj bi Sodišče prve stopnje opozorilo na upoštevna merila v točkah od 402 do 406 izpodbijane sodbe, vendar naj jih ne bi uporabilo.
- 62 SGL Carbon meni, da je Sodišče prve stopnje v točki 412 izpodbijane sodbe pravilno presodilo, da zahteva Komisije po informacijah z dne 30. junija 1997 ni bila zakonita. SGL Carbon naj bi namreč prostovoljno priznala, da je nekatera podjetja opozorila na bližajoče se preiskave in Komisija bi to priznanje morala upoštevati pri presoji sodelovanja.
- 63 To podjetje zatrjuje, da je navedbe Komisije treba zavreči kot nedopustne, ker niti Komisija niti Sodišče prve stopnje nista ugotovila obstoja sporazuma glede na uničenje dokumentov. Komisija v pritožbi ne sme navajati novih dejstev.
- 64 SGL Carbon navaja, da ta zahteva za informacije ni imela pravne podlage, ker opozorila drugim podjetjem ne pomenijo protikonkurenčnih ravnanj, ki jih prepoveduje

člen 81 ES. Pravice, ki jih člen 11 Uredbe št. 17 podeljuje Komisiji, te ne pooblašajo, da zastavi vprašanja o dejstvih, ki niso določena v tej določbi. Vendar bi bilo treba ob domnevi, da so ta opozorila lahko pomenila oteževalne okoliščine, dejstvo, da jih je priznala, šteti za „sodelovanje“.

- 65 SGL Carbon meni, da je Sodišče prve stopnje v vsakem primeru pravilno ugotovilo, da ni bila dolžna razkriti Komisiji, da je druga podjetja obvestila o bližajočih se preiskavah.

– Presoja Sodišča

- 66 Uvodoma je treba opozoriti, da je Komisija v zahtevi za informacije z dne 30. junija 1997 zahtevala od SGL Carbon, da ji, med drugim, navede imena podjetij iz industrije grafitnih elektrod, ki jih je opozorila o možnosti, da bo Komisija zoper njih uvedla preiskovalne ukrepe.

- 67 Pripomniti je treba, da je Sodišče prve stopnje v točki 412 izpodbijane sodbe ugotovilo, da to podjetje na podlagi te zahteve ni bilo dolžno obvestiti Komisije, da je opozorilo druga podjetja, in da Komisija ni mogla prisiliti SGL Carbon, da nanjo odgovori. V isti točki izpodbijane sodbe je Sodišče prve stopnje sklenilo, da je Komisija napačno presodila ravnanje SGL Carbon s tem, da ji je očitala, da ji je posredovala nepopoln odgovor.

- 68 Da bi presodili utemeljenost tega sklepanja Sodišča prve stopnje, je treba opozoriti, da iz novejše sodne prakse Sodišča izhaja, da zmanjšanja na podlagi obvestila o ugodni obravnavi ni mogoče utemeljiti, kadar bi lahko posredovane informacije in, splošneje, ravnanje zadevnega podjetja v tej zvezi, šteli kot znak resničnega duha

njegovega sodelovanja (glej sodbo z dne 28. junija 2005 v zadevi Dansk Rørindustri in drugi proti Komisiji, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, Recueil, str. I-5425, točke od 388 do 403, posebej točka 395).

69 Kot je navedel generalni pravobranilec v točki 78 sklepnih predlogov, čeprav SGL Carbon ni bila zavezana odgovoriti na vprašanja Komisije, je nanje odgovorila pomanjkljivo in neresnično. Zato tega ravnanja SGL Carbon ni mogoče šteti za znak izraza duha sodelovanja v smislu zgoraj navedene sodbe Dansk Rørindustri in drugi proti Komisiji.

70 Sodišče prve stopnje je tako zmotno uporabilo pravo, ko je presodilo, da je SGL Carbon zaradi svojega ravnanja izpolnila pogoje za morebitno zmanjšanje globe na podlagi obvestila o ugodni obravnavi. Tako je Sodišče prve stopnje v točki 412 izpodbijane sodbe prav tako zmotno uporabilo pravo. Torej je drugi del pritožbenega razloga utemeljen.

Posledice razveljavitve izpodbijane sodbe Sodišča prve stopnje

71 V skladu s členom 61 Statuta Sodišča Sodišče razveljavi odločitev Sodišča prve stopnje, če je pritožba utemeljena. Če stanje postopka to dovoljuje, lahko samo odloči o zadevi ali pa jo vrne v razsojanje Sodišču prve stopnje.

72 Sodišče meni, da so v tem primeru izpolnjeni pogoji, da lahko odloči dokončno.

73 Opozoriti je treba, da je Sodišče prve stopnje SGL Carbon priznalo dodatno 10-odstotno zmanjšanje na podlagi točke D (2) obvestila o ugodni obravnavi, ampak ga je pozneje zmanjšalo na 8 % zaradi ravnanja tega podjetja. Namen tega 8-odstotnega zmanjšanja je bil nagraditi SGL Carbon za odgovore na vprašanje Komisije, ki je po mnenju Sodišča prve stopnje preseglo pristojnosti Komisije in ki jih je to sodišče opredelilo kot ravnanje, ki sodi na področje uporabe obvestila o ugodni obravnavi.

74 Kot je generalni pravobranilec navedel v točkah 69 in 82 sklepnih predlogov, je le manjši del vprašanj, ki jih je zastavila Komisija, namreč glede predmeta in rezultata sestankov SGL Carbon z drugimi podjetji, presegal tisto, za kar je Komisija smela prisiliti podjetje k odgovoru.

75 Sodišče opaža, da ta podatek ustreza petini informacij, ki jih je zahtevala Komisija.

76 V teh okoliščinah Sodišče meni, da je dodatno zmanjšanje v skupni višini 4 % poleg 30-odstotnega zmanjšanja, ki ga je odobrila Komisija, upravičeno.

77 Globo je tako treba določiti na 75,7 milijona EUR.

Stroški

⁷⁸ Sodišče v skladu s členom 122, prvi odstavek, Poslovnika, če je pritožba utemeljena in če samo dokončno odloči v sporu, odloči tudi o stroških. V skladu s členom 69(2) Poslovnika, ki se na podlagi člena 118 tega poslovnika uporablja za pritožbeni postopek, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Komisija je predlagala, naj se SGL Carbon naloži plačilo stroškov, in ker ta s pritožbenimi predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

- 1. Prva alineja točke 2 izreka sodbe Sodišča prve stopnje z dne 29. aprila 2004 v združenih zadevah Tokai Carbon in drugi proti Komisiji (T-236/01, T-239/01, od T-244/01 do T-246/01, T-251/01 in T-252/01) se razveljavi.**
- 2. Globa, naložena družbi SGL Carbon AG s členom 3 Odločbe Komisije 2002/271/S z dne 18. julija v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 Pogodbe ES in člena 53 Sporazuma EGP – zadeva COMP/E-1/36.490 – Grafitne elektrode, se določi na 75,7 milijona EUR.**
- 3. SGL Carbon AG se naloži plačilo stroškov tega postopka.**

Podpisi